

במה אשה פרק ששי שבת

מצוה
השר

בלל גדול

בלל גדול - כל היודע עיקר שבת חייב על כל שבת ושבת כו' פו' בקונטרס שא"ל טרע לו בינתים אמרין ימים שבינתים היין ידענה לחלק שא"ל אפשר שלא שמע בינתים שחורו יום שבת היה אלא שלא נזכר במלכות וקשה לה"ר אליעזר דלומר בגמרא (לקמן דף ע"א) קלר וטמן ערוגרת שנגנת שבת וזון מלאכת וחור וקלר וטמן ערוגרת כדון שבת ונגנת מלאכות קלירה גוררת קלירה וטחניה גוררת טחניה פירוש וא"ש חייב אלא אחת ובשבת אחת איירי דבשבת שבתות היה חייב שמים דימים שבינתים היין ידענה לחלק אלא שא"ל טרע לו קודם קלירה חורונה שחורו יום שבת הוא דלא כדון שבת קלר וטמן אפי' הכי לא הו"ל ידענה וחסיד העלם אחד כיון שלא טרע לו שפאט שהרי סבור שהמלאכה מותרת וסמאמא מקום דכתיב לו הדע אליו חסותו שיהיה לו ידענה חסד ועוד הקשה ריב"ש דבגמרא מפיקין לה מקרא ולי כדפי' בקונטרס שא"ל אפשר שלא טרע לו למה לן קרא ועוד קשה לרי"י דתנן בפרק אמרו לו (כריכות דף מ"ז) א"ל עקיבא שאלתי את ר' אליעזר העושה מלאכת הרבה בשבתות הרבה משין מלאכה כו' אמר ליה חייב על כל אחת ואחת ק"ו מדה כו' ופליגי ההם אמוראי בגמרא הכי בעי מיניה וקאמר בסוף שמעתא ולרב סדא דאמר שנגנת שבת וזון מלאכות הוא דבעא מיניה אי ימים שבינתים היין ידענה לחלק או לא נדה מאי ימים שבינתים איכא ומשני שבת עליה וטבלה ורחתה וחור וצא עליה והתם אפילו אימרה כמה שנים ולא טבלה חשיב הכל העלם אחד אלא כשטבלה ימי היסר שבינתים אפי"ל דלא ידע כמו שידע דמי ה"ל גבי שבת אפי"ל שלא שמע ימי היסר שבינתים היין ידענה לחלק דגורת הכתוב היא שפאה שמירה לכל שבת וסמינה דהתם יליף רבי אליעזר שבת מדה ואחרכה בשבת כתיב קרא וצנדה לא כתיב ונראה לרי"י דהא דנפקא לן מקרא בגמרא הייט כרבי אליעזר דרבי שמעון דהתם דלומר לא כך שאלו רבי עקיבא לרבי אליעזר אלא הלא על הגדה והשיב לו רבי אליעזר דחייב על כל אחת ואחת ק"ו משבת :

בגמרא
בגמרא

רבינו הגאון
(כסא) ח"ר טענין בול
של מלח לתוך הני
כרי שאירי ותדליק
פי"ס וחרסת תחת הני
כרי שחמתין ותדליק
החטא חייא לשם רבנן
ותלמידיו :

הדרן עלך במה
אשה יצאה

בלל גדול אמרו
בשבת אסיקא

האומר גד גדי - התמזל מזלי - וטעון לא - עוף אל תהי' : אשכי ובושפי - יום וילילה : יש בו משום דרכי האמורי - וכן בטען עד סוף פירקא גרסינן הרי זה מדרכי האמורי וה"ל בתוספת : הוא כשפס ופי"ל ששמו - הוא ואשתו מחליפין שמותיבין זה בזה בזילה משום נוחם תורה אור דוני דני - המחוק חכמים : דן - ארט חק האמורי אלא ע"י ממש ע"י חייב משום קורא בשם עבודת גלולים : האומר לעורב לרס - כשהוא קורא לומר לו כן מפני שהוא מבשר בצורות ולתקו לו לתת זה : שקרא ערבים - אילר יותר משאר חביריו (ל) שקרא כעורב : שקראה גבריה - כתרנגול כמו קרא גברא (יומא דף ק"ב) : אשפס ואוסיר - כדי שיהא זכרה מטייה בייט : סמקפת בינים כותול - וחיט דגריס (ב) מקפת, לאחר שילא האפוחים מחורת (ג) הקליפות במקל וקבעתן ככותל לפנייה וזה לנתח שלא ימותו : סמרקס לכותם - כשעושה כוח מרקדת לפניו והוא נוחם שיתחוק : ספספתס לפדסי - כשנתנת בקדרה משפפת את כל העומדים כדי שיהשלו ולגריסין מטוחתם : ס"ג אכל נוסנין קיסס של סופ - מורי"ל וחק הוא כהמן ומעיל לבשל ואין זה לנתח : ס"ג אכל אפרו סכמים בשברי זוכים - אפי"ל שמשום דרכי האמורי אין זו אכרו חכמים מפני הסכנה שלא יבלע כול של מלח - מלא אגרוף מלא בשביל שתאיר ותדליק שאין זה נוחם אלא מסייע ממש שהמלח טולל את השמן וימנך את השמן הפתילה : ס"ט וסרסיס - מלגנין את השמן וא"ש דולק מהר : דמכסי שגנא דמשהא - שפשה לו כיסוי למעלה ממחר לידלק : נפט - כשמגלין אותו האור הולך ומנמך אליו ומבעיר : סמרס ופי"י - כשמזוגין וטחנין כוס לומר קן לצרכה בעלמא :

האומר גד גדי וטעון לא אשכי ובושפי יום וילילה יש בו משום דרכי האמורי וכן בטען עד סוף פירקא גרסינן הרי זה מדרכי האמורי וה"ל בתוספת : הוא כשפס ופי"ל ששמו הוא ואשתו מחליפין שמותיבין זה בזה בזילה משום נוחם תורה אור דוני דני המחוק חכמים דן ארט חק האמורי אלא ע"י ממש ע"י חייב משום קורא בשם עבודת גלולים האומר לעורב לרס כשהוא קורא לומר לו כן מפני שהוא מבשר בצורות ולתקו לו לתת זה שקרא ערבים אילר יותר משאר חביריו (ל) שקרא כעורב שקראה גבריה כתרנגול כמו קרא גברא (יומא דף ק"ב) אשפס ואוסיר כדי שיהא זכרה מטייה בייט סמקפת בינים כותול וחיט דגריס (ב) מקפת לאחר שילא האפוחים מחורת (ג) הקליפות במקל וקבעתן ככותל לפנייה וזה לנתח שלא ימותו סמרקס לכותם כשעושה כוח מרקדת לפניו והוא נוחם שיתחוק ספספתס לפדסי כשנתנת בקדרה משפפת את כל העומדים כדי שיהשלו ולגריסין מטוחתם ס"ג אכל נוסנין קיסס של סופ מורי"ל וחק הוא כהמן ומעיל לבשל ואין זה לנתח ס"ג אכל אפרו סכמים בשברי זוכים אפי"ל שמשום דרכי האמורי אין זו אכרו חכמים מפני הסכנה שלא יבלע כול של מלח מלא אגרוף מלא בשביל שתאיר ותדליק שאין זה נוחם אלא מסייע ממש שהמלח טולל את השמן וימנך את השמן הפתילה ס"ט וסרסיס מלגנין את השמן וא"ש דולק מהר דמכסי שגנא דמשהא שפשה לו כיסוי למעלה ממחר לידלק נפט כשמגלין אותו האור הולך ומנמך אליו ומבעיר סמרס ופי"י כשמזוגין וטחנין כוס לומר קן לצרכה בעלמא :

הסבנה תנו רבנן ג' נתנין בול של מלח לתוך הני בשביל שתאיר ותדליק ונתנין מיט וחרסת תחת הני בשביל שתחמתין ותדליק אמר רב וזמרא האי מאן דמיכסי שרגא דמשהא ונגלי נפטא קעבר משום בל תשחית חמרא ודאי לפום רבנן אין בו משום דרכי האמורי מעשה ברבי עקיבא שעושה משתה לבנו ועל כל כוס וכוס שהביא אמר חמרא ודאי לפום רבנן דאי וחמרא לפום רבנן ולפום תלמידיהו :

הדרן עלך במה אשה

בלל גדול אמרו בשבת בלל השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו חייב אלא המאת ארת היודע עיקר שבת יעשה מלאכות הרבה חייב על כל שבת ושבת יהודע שהיא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל

אב

על ידי שנגנת שבת ששכה ששבת היום מדקתני כופא היודע שהוא שבת מכלל דרישא בראין יודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה בענין זה ולא טרע לו בינתים שפאט : חייב על כל שבת ושבת - חטאת אחת לכל שבת ואפי"ל שלא טרע לו בינתים והעלם אחד הוא אמרין ימים שבינתים היין ידענה לחלק שא"ל טרע לו שמע בינתים שחורו יום שבת היה אלא שלא נזכר במלכות וקשה לה"ר אליעזר דלומר בגמרא (לקמן דף ע"א) קלר וטמן ערוגרת שנגנת שבת וזון מלאכת וחור וקלר וטמן ערוגרת כדון שבת ונגנת מלאכות קלירה גוררת קלירה וטחניה גוררת טחניה פירוש וא"ש חייב אלא אחת ובשבת אחת איירי דבשבת שבתות היה חייב שמים דימים שבינתים היין ידענה לחלק אלא שא"ל טרע לו קודם קלירה חורונה שחורו יום שבת הוא דלא כדון שבת קלר וטמן אפי' הכי לא הו"ל ידענה וחסיד העלם אחד כיון שלא טרע לו שפאט שהרי סבור שהמלאכה מותרת וסמאמא מקום דכתיב לו הדע אליו חסותו שיהיה לו ידענה חסד ועוד הקשה ריב"ש דבגמרא מפיקין לה מקרא ולי כדפי' בקונטרס שא"ל אפשר שלא טרע לו למה לן קרא ועוד קשה לרי"י דתנן בפרק אמרו לו (כריכות דף מ"ז) א"ל עקיבא שאלתי את ר' אליעזר העושה מלאכת הרבה בשבתות הרבה משין מלאכה כו' אמר ליה חייב על כל אחת ואחת ק"ו מדה כו' ופליגי ההם אמוראי בגמרא הכי בעי מיניה וקאמר בסוף שמעתא ולרב סדא דאמר שנגנת שבת וזון מלאכות הוא דבעא מיניה אי ימים שבינתים היין ידענה לחלק או לא נדה מאי ימים שבינתים איכא ומשני שבת עליה וטבלה ורחתה וחור וצא עליה והתם אפילו אימרה כמה שנים ולא טבלה חשיב הכל העלם אחד אלא כשטבלה ימי היסר שבינתים אפי"ל דלא ידע כמו שידע דמי ה"ל גבי שבת אפי"ל שלא שמע ימי היסר שבינתים היין ידענה לחלק דגורת הכתוב היא שפאה שמירה לכל שבת וסמינה דהתם יליף רבי אליעזר שבת מדה ואחרכה בשבת כתיב קרא וצנדה לא כתיב ונראה לרי"י דהא דנפקא לן מקרא בגמרא הייט כרבי אליעזר דרבי שמעון דהתם דלומר לא כך שאלו רבי עקיבא לרבי אליעזר אלא הלא על הגדה והשיב לו רבי אליעזר דחייב על כל אחת ואחת ק"ו משבת :

בלל גדול אמרו בשבת בלל השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו חייב אלא המאת ארת היודע עיקר שבת יעשה מלאכות הרבה חייב על כל שבת ושבת יהודע שהיא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל

האומר גד גדי - התמזל מזלי - וטעון לא - עוף אל תהי' : אשכי ובושפי - יום וילילה : יש בו משום דרכי האמורי - וכן בטען עד סוף פירקא גרסינן הרי זה מדרכי האמורי וה"ל בתוספת : הוא כשפס ופי"ל ששמו הוא ואשתו מחליפין שמותיבין זה בזה בזילה משום נוחם תורה אור דוני דני - המחוק חכמים : דן - ארט חק האמורי אלא ע"י ממש ע"י חייב משום קורא בשם עבודת גלולים : האומר לעורב לרס - כשהוא קורא לומר לו כן מפני שהוא מבשר בצורות ולתקו לו לתת זה : שקרא ערבים - אילר יותר משאר חביריו (ל) שקרא כעורב : שקראה גבריה - כתרנגול כמו קרא גברא (יומא דף ק"ב) : אשפס ואוסיר - כדי שיהא זכרה מטייה בייט : סמקפת בינים כותול - וחיט דגריס (ב) מקפת, לאחר שילא האפוחים מחורת (ג) הקליפות במקל וקבעתן ככותל לפנייה וזה לנתח שלא ימותו : סמרקס לכותם - כשעושה כוח מרקדת לפניו והוא נוחם שיתחוק : ספספתס לפדסי - כשנתנת בקדרה משפפת את כל העומדים כדי שיהשלו ולגריסין מטוחתם : ס"ג אכל נוסנין קיסס של סופ - מורי"ל וחק הוא כהמן ומעיל לבשל ואין זה לנתח : ס"ג אכל אפרו סכמים בשברי זוכים - אפי"ל שמשום דרכי האמורי אין זו אכרו חכמים מפני הסכנה שלא יבלע כול של מלח - מלא אגרוף מלא בשביל שתאיר ותדליק שאין זה נוחם אלא מסייע ממש שהמלח טולל את השמן וימנך את השמן הפתילה : ס"ט וסרסיס - מלגנין את השמן וא"ש דולק מהר : דמכסי שגנא דמשהא - שפשה לו כיסוי למעלה ממחר לידלק : נפט - כשמגלין אותו האור הולך ומנמך אליו ומבעיר : סמרס ופי"י - כשמזוגין וטחנין כוס לומר קן לצרכה בעלמא :

בגמרא
בגמרא

רבינו הגאון
(כסא) ח"ר טענין בול
של מלח לתוך הני
כרי שאירי ותדליק
פי"ס וחרסת תחת הני
כרי שחמתין ותדליק
החטא חייא לשם רבנן
ותלמידיו :

הדרן עלך במה
אשה יצאה

בלל גדול אמרו
בשבת אסיקא

הדרן עלך במה אשה

בלל גדול - בגמרא מפרש אמאי קרי ליה גדול : ששוכח עיקר שבת - כסבור אין שבת בתורה : אינו חייב אלא המאת ארת - בגמרא (לקמן דף ק"ב) יליף לה שמירה אחת לשבתות הרבה ושמירה לכל שבת ושבת ומסתברא דכי כתיב שמירה אחת לשבתות הרבה כי האי גוונא כתיב דטולא חדא שנגנה היא וקרנן אשוג קאמי : היודע עיקר שבת - שיש שבת בתורה ונאסרו בה מלאכות ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה

על ידי שנגנת שבת ששכה ששבת היום מדקתני כופא היודע שהוא שבת מכלל דרישא בראין יודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה בענין זה ולא טרע לו בינתים שפאט : חייב על כל שבת ושבת - חטאת אחת לכל שבת ואפי"ל שלא טרע לו בינתים והעלם אחד הוא אמרין ימים שבינתים היין ידענה לחלק שא"ל טרע לו שמע בינתים שחורו יום שבת היה אלא שלא נזכר במלכות וקשה לה"ר אליעזר דלומר בגמרא (לקמן דף ע"א) קלר וטמן ערוגרת שנגנת שבת וזון מלאכת וחור וקלר וטמן ערוגרת כדון שבת ונגנת מלאכות קלירה גוררת קלירה וטחניה גוררת טחניה פירוש וא"ש חייב אלא אחת ובשבת אחת איירי דבשבת שבתות היה חייב שמים דימים שבינתים היין ידענה לחלק אלא שא"ל טרע לו קודם קלירה חורונה שחורו יום שבת הוא דלא כדון שבת קלר וטמן אפי' הכי לא הו"ל ידענה וחסיד העלם אחד כיון שלא טרע לו שפאט שהרי סבור שהמלאכה מותרת וסמאמא מקום דכתיב לו הדע אליו חסותו שיהיה לו ידענה חסד ועוד הקשה ריב"ש דבגמרא מפיקין לה מקרא ולי כדפי' בקונטרס שא"ל אפשר שלא טרע לו למה לן קרא ועוד קשה לרי"י דתנן בפרק אמרו לו (כריכות דף מ"ז) א"ל עקיבא שאלתי את ר' אליעזר העושה מלאכת הרבה בשבתות הרבה משין מלאכה כו' אמר ליה חייב על כל אחת ואחת ק"ו מדה כו' ופליגי ההם אמוראי בגמרא הכי בעי מיניה וקאמר בסוף שמעתא ולרב סדא דאמר שנגנת שבת וזון מלאכות הוא דבעא מיניה אי ימים שבינתים היין ידענה לחלק או לא נדה מאי ימים שבינתים איכא ומשני שבת עליה וטבלה ורחתה וחור וצא עליה והתם אפילו אימרה כמה שנים ולא טבלה חשיב הכל העלם אחד אלא כשטבלה ימי היסר שבינתים אפי"ל דלא ידע כמו שידע דמי ה"ל גבי שבת אפי"ל שלא שמע ימי היסר שבינתים היין ידענה לחלק דגורת הכתוב היא שפאה שמירה לכל שבת וסמינה דהתם יליף רבי אליעזר שבת מדה ואחרכה בשבת כתיב קרא וצנדה לא כתיב ונראה לרי"י דהא דנפקא לן מקרא בגמרא הייט כרבי אליעזר דרבי שמעון דהתם דלומר לא כך שאלו רבי עקיבא לרבי אליעזר אלא הלא על הגדה והשיב לו רבי אליעזר דחייב על כל אחת ואחת ק"ו משבת :

אב